

Sygn. akt I C 2131/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska

Protokolant: stażystka Aleksandra Skorynko

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa P. (...) z siedzibą we W.

przeciwko R. C.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska

Sygn. akt I C 2131/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód P. (...) z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. C. kwoty 1.070,65 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia wskazał, że dochodzona pozwem kwota wynika z zawartej przez pozwanego umowy pożyczki o nr (...) w dniu 2 kwietnia 2012 r. Pozwany nie spełnił wynikającego z umowy zobowiązania. Powód podał, iż dochodzi od pozwanego kwoty 1.070,65 zł, na co składa się: należność główna w kwocie 840,20 zł oraz odsetki skapitalizowane w wysokości 230,45 zł. Powód nabył przedmiotową wierzytelność na mocy umowy cesji zawartej z pierwotnym wierzycielem pozwanego.

Pozwany R. C. nie stawił się na rozprawę ani nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje :

W dniu 19 maja 2016 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności. Przedmiotem umowy były bliżej niesprecyzowane wierzytelności.

(dowód: umowa cesji k. 8-12).

Powód nie przedstawił pierwotnej umowy łączącej cedenta i pozwanego.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda, których prawdziwość i wiarygodność nie została zakwestionowana przez pozwanego.

W ocenie Sądu, powód nie wykazał, by dochodzone roszczenie, w wysokości wskazanej w pozwie, rzeczywiście mu przysługiwało, tzn. aby wierzytelność wobec pozwanego wynosiła 1.070,65 zł i objęta była umową łączącą powoda i pierwotnego wierzyciela. Z umowy tej nie wynika jednak to, aby przedmiotem obrotu była właśnie wierzytelność wobec pozwanego i aby powód stał się nabywcą jakiegokolwiek wierzytelności przysługującej zbywcom względem pozwanego. W samej umowie cesji nie wskazano wierzytelności wobec pozwanego. Wprawdzie powód przedłożył wydruk zatytułowany „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, w którym wskazana została wierzytelność wobec pozwanego, jednakże zdaniem Sądu nie jest to wystarczający dowód na to, że była ona przedmiotem umowy z dnia 19 maja 2016 r. a tym bardziej – że wierzytelność ta w ogóle istnieje i może być podstawą dochodzenia jakichkolwiek roszczeń. „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” opatrzony jest pieczętką i podpisem wyłącznie pełnomocnika powoda i nie wynika z niego, aby był integralną częścią umowy sprzedaży wierzytelności.

Powód nie wykazał również tego, by skutecznie nastąpiło nabycie wierzytelności na mocy umowy z dnia 19 maja 2016 r., gdyż przeniesienie objętych nią wierzytelności miało nastąpić pod warunkiem zapłaty całości ceny za sprzedawane wierzytelności. Powód nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu na zapłatę ceny za przelew wierzytelności, a tym samym nie wykazał tego, że nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu.

Dowodem na nabycie wierzytelności nie jest również zawiadomienie adresowane do pozwanego. Pismo to może być dowodem co najwyżej na to, że pismo o takiej treści zostało sporządzone. Brak jest również podstaw do wnioskowania, że zostało w ogóle do pozwanemu wysłane. Niezależnie jednak od powyższego pismo takie nie może stanowić dowodu na okoliczność nabycia wierzytelności i jej wysokości.

W ocenie Sądu zatem powód nie udowodnił, aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności. W myśl zaś przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

Mocy dowodowej w postępowaniu cywilnym nie ma wyciąg z rachunku funduszu (vide k. 7). W stosunkach z konsumentem jest to dokument prywatny, pochodzący od powoda i zawierający li tylko jego twierdzenia o istnieniu wierzytelności (art. 194 § 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych). Stanowisko takie wyrażone zostało także w wyrokach Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011r., sygn. P 1/10, opublikowanym w OTK-A 2011, nr 6, poz. 53, z dnia 12 grudnia 2006 r., P 15/05, OTK-A 2006, nr 11, poz. 171 oraz z dnia 19 lutego 2003 r., P 11/02, OTK-A 2003, nr 2, poz. 12).

Mając na uwadze przedstawione okoliczności należy uznać, iż powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Od obowiązku wskazywania dowodów nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda

o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności oraz powołane przepisy powództwo należało oddalić.

SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska